

НА ИЗТОК ОТ СЛЪНЦЕТО,
НА ЗАПАД ОТ ЛУНАТА

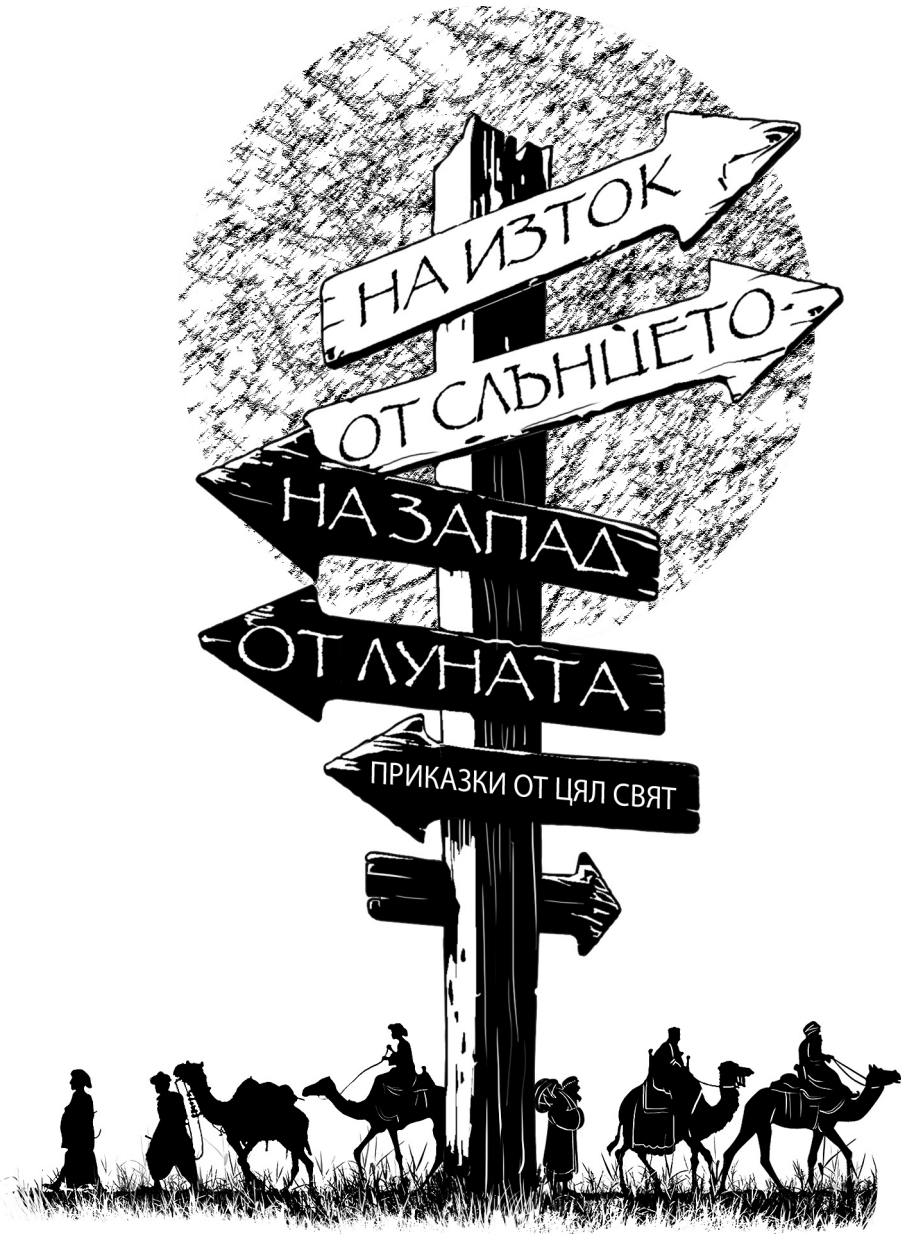
Приказки от цял свят

София, 2019

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Огняна Иванова, автор, 2019
© Борис Стоилов, художник, 2019
© Издателство „Изток-Запад“, 2019

ISBN 978-619-01-0438-4

Огняна Иванова

Австралия,
Нова Зеландия и Океания • 7

Азия • 23

Между Европа и Азия • 79

Европа • 101

Африка • 183

Северна
и Южна Америка • 197

Преди много, много години нямало Слънце, а на небето, скрити от облаците, живеели великани. Звездите били техните очи, а Луната – лицето на най-големия от тях, господар на Небето и Земята. В онези времена хората живеели в мир със зверовете, а птиците летели без страх. Един ден жеравът и емуто тръгнали да се разхождат, само че дългокракото ему не изчаквало жерава. Двете птици се скарали. Тогава жеравът отишъл до гнездото на емуто, взел едно от яйцата в него и го запратил нависоко. Яйцето полетяло и паднало в струпана от небесните великани окапала шума. Счупило се, жълтъкът се разтекъл, а шумата пламнала. Върху земята се изсипала ярка светлина и великанът господар, който спял дълбоко, се събудил. Зарадвал се, че светът е станал двойно по-красив и решил, че така трябва да бъде всеки ден.

Само че не знаел как може да стане това. Погрижил се да поддържа лумналия огън, но привечер огънят взел да гасне, а жаравата изстинала. Повикал господарят на помощ по-дребните великани. Цяла нощ събирали още шума, струпали куп колкото планина, хвърлили в него въглен, духали вкупом и огънят отново се разпалил, а по Земята минал вятър.

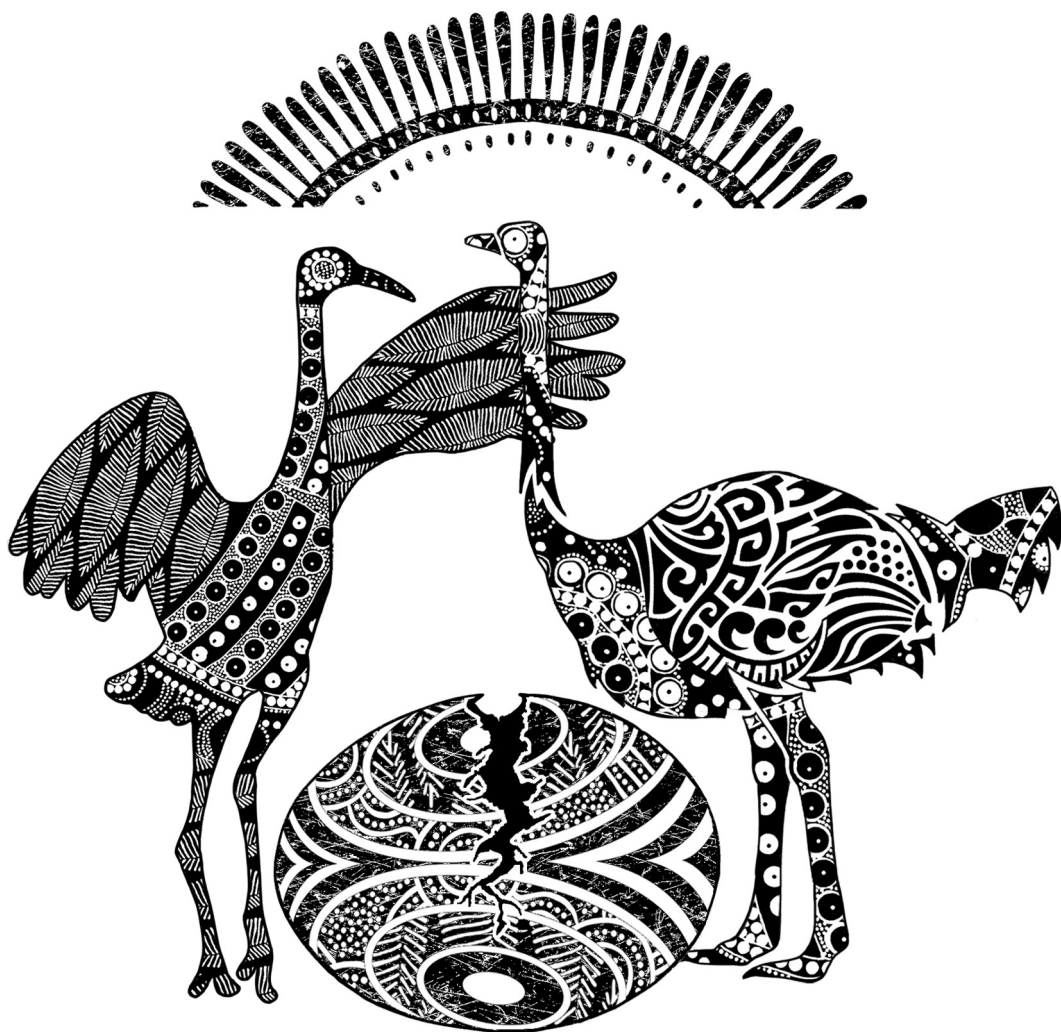
Когато хората се събудили, видели, че на небето отново свети Слънце.

Оттогава насетне великаните, предвождани от господаря на Небето и на Земята, всяка нощ събирали окапала шума и всяка сутрин разпалвали огъня на голямото светило. Отначало червенеел въгленът и хората казвали: зазорява се. После огънят се разгарял с голяма сила – настъпвало пладне. Оттам нататък силата на пламъците намалявала и вечер светела само жаравата, която постепенно гаснела. Но тогава великаните имали грижа да увият един жив въглен в черно облаче, за да има с какво да запалят огъня на сутринта.

А за да се уверят хората, че и на другия ден Слънцето отново ще свети, великанът господар праснал най-напред да им се покаже по-малката му сестра, която оглеждала Земята с едничкото си синьо око, а хората казвали:
– Изгря Зорницата! Скоро ще изгрее и Слънцето!

Най-напред утринната звезда виждал петелът, разпервал крила и куригал, обзет от радостно опиянение. После Слънцето огрявало цялата Земя.

И всичко това станало само защото жеравът и емото се скарали.

Преди много, много години, още докато хората не били разделени на племена, на земята се появили великият трус и голямата вода. Извил се вихър, понесъл мъгла от равнините и прах от планините. Това продължило много дни и нощи, а после – още толкова дни и нощи. Накрая всичко утихнало и нищо вече не помръдвало, само че хората започнали да умират – въздухът бил изчезнал, нямало какво да дишат.

Ала скоро отново задухал силен вятър, ударил гръм, земята се разтресла и огромни вълни връхлетели сушата. Всичко живо било отнесено и се удавило. Оцелили само хора, които се покатерили на високи скали, далече от водата.

Подир това водата се оттеглила и на сушата останали да се мятат странни риби, каквито дотогава не били виждали. Всичко било наопаки: на мястото на хълмовете се образували долини, а на мястото на някогашните долини изникнали хълмове.

И Слънцето се объркало – не било вече същото, както преди. Преди труса и голямата вода то изгривало от север и залязвало на юг, а сега започнало да изгрива от изток и да залязва на запад. Така светът се променил.

